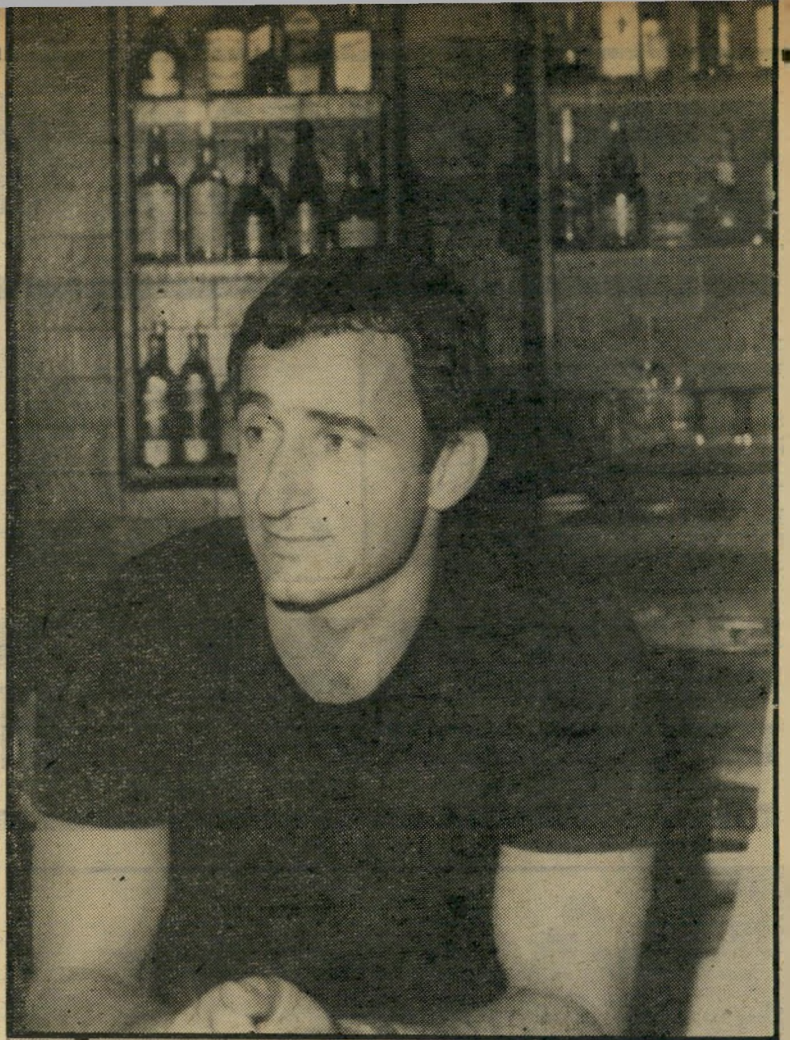

מנהל „דיצה“, שהיה מוקד הבוהמה

בתל-אביב, נעצר באשמת סחר בסמים

שוקי והבלשים

מנהל קפה שוקי וייס
מסירת אגוז לאבוכיב

מזונן השקנים בתיאטרון הבימה. מספרת: „אני לא הצלחתי בחיי הנישואין שלי, ונאחזתי בשני הבנים, שוקי ואחיו הגדול, אבי. הבל ששוקי לא שמע בקולי והתחתן צעיר כליכך. הוא היה מונע מעצמו צרות רבות.“

„הוא יישבר

בכלא...“

ח ברתו הנוכחית של שוקי, הדוגמנית דינה ברכה, מודאגת מאוד ממצבו: „אני פוחדת לדבר. אני לא רוצה להגייד דבר שיכול לקלל לשוקי. הוא יישבו שם בכלא. שוקי לא בנוי למצבים כאלה, הוא מאוד רגיש ועדיין לא מבין מה בדיוק קרה לו.“

דוגמנית דינה ברכה

הוא לא יחזיק מעמד בכלא!

היא הסבירה, „נפלה עליו אימת השוטרים, וכשהתבקש לנקוב בשמו של האדם לו הוא מכר את הסם נקב בשם נורברט.“

„בבית המישפט, אמרה לידסקי, „הת-כחשנו להודאתו של שוקי בדבר הסחר בסם. טענו שהודה בדבר שלא עשה. שוקי קנה את החשיש אך לא מכר אותו.“

כשדמעות בעיניה, אומרת אמו של שוקי: „לכל תקופה בחיי היה כאב אחר, הפעם הכאב הוא הגדול ביותר. שוקי הוא לא טיפוס של עבריין, הוא בחור טוב והגון. רק אני יודעת כמה קשה עבד וכמה התאמץ כדי להצליח בבית-הקפה. למעשה, כך הוא נהג בכל דבר שבו עסק.“

שוקי וייס נמצא עכשיו בבית-מעצר, שבו יישאר עד תום ההליכים המישפטיים. נגדו, לא נקבע עדיין תאריך תחילת מישפטו, אך בנייה-המשפחה מקווים שלקראת סוף השבוע הבא יוגשו כתבי-התביעה וההגנה.

„ברחתי מהמוות פעמיים, נאנחת האם שהיא ניצולת שואה, קשה לי לחשוב שעשיתי יהרוג אותי שופט אחד. אבל אני לא פוחדת מהמוות, אני פוחדת מהחיים.“

„דיצה“ בימיה הטובים, כיום ו' אחרי-הצהריים
ואחרי-כך: נרקומנים ובלשים

כשנעצר שוקי וייס על-ידי המישפטה, הוא הודה באחזקת הסם וגם במכירת שתי סוליות חשיש בסכום של 10.000 שקל.

במישפט-הזוטא שנערך בשבוע שעבר טענה פרקליטתו של וייס, עורכת-הדין נירה לידסקי, שאין סיבה לעצור את שוקי עד תום ההליכים משום שאין כל חשש שהנאשם ייבש את הליכוי המישפט. אולם השופט נעתר לבקשתה של התובעת, ליאיר רה גלאט, שטענה כי בכל מיקרה צפוי שוקי למאסר ואין להקל בעבירות סמים — במיוחד כשהמדובר בכמות גדולה כליכך של סם.

בלש

במיסדרון

5 ירסקי התכחשה להודאתו של וייס בדבר הסחר בסם. „שוקי נכנס ללחץ“,

שכיר במשך שנתיים, והפסיד את עבודתו מייד עם מעצרו. „אין לי שום קשר לעניין המעצר. איני רוצה כל מעורבות בנושא,“ אמר הרשקוביץ. כל עוד לא הסתיים הר מישפט לא מוכן בן-ציון להוסיף, אלא זאת: שוקי לא היה מעולם שותף בבית-הקפה, אלא אך ורק מנהלו השכיר.

בן דודו של שוקי, עדי בן-צבי, פנה לעורך-הדין רמי הדר בבקשה שזה ייצג את שוקי בכל הקשור לשותפות או לבעלות על בית-הקפה. „אני לא מוכן לאשר או להכחיש שיש בידי מיסמכים כלשהם, הר מתייחסים לזכויות של וייס בדיצה,“ אמר הדר, „פגו אלי לייצג אותו, ואם לא תהיה ברירה אחרת אפנה לבית-המישפט לצורך הגנה על זכויותיו של שוקי ומימושן.“

הוריו של שוקי גרושים. אביו נטש את הבית כששוקי היה ילד קטן והאם ניצולת שואה שמתעמים שונים לא מקבלת שילוי מים מגרמניה, גידלה את שני הבנים בכוחות עצמה ללא כל עזרה.

אמו של שוקי, שרה וייס, שמנהלת את

ר חש עבר בין יושבי בית-הקפה התל-אביבי דיצה. בצהרי יום נכנסו למקום שוטרים חמושים וכיוונו פניהם לעבר הר איש שעמד נינוח מאחרי הבאר, כשבידם פקודת מעצר.

לפני שהספיק שוקי וייס להבין את המתרחש, הוא מצא את עצמו בניידת המישפטה מוקף שוטרים. אנשי המישפטה הובילו אותו לביתו, שם מצאו שקי חשיש.

נגד וייס הוגש כתב-אישום על אחזקת קילוגרם וחצי של חשיש ועל סחר בסם.

כאשר הוא הן בעבירות, שאותן הוא מכנה „נגע ממאיר שיש לשרש אותו“, מתעלם בית-המישפט מעברו הנקי של הנאשם ונוהג בו בחומרה. כך החליט השופט חיים דבורין כשהורה לעצור את יהושע (שוקי) וייס עד תום ההליכים נגדו.

מעצרו של שוקי היכה בתדהמה את כל חבריו, הם מעידים עליו שהוא בחור חרוץ, שהצליח תוך זמן קצר להפוך את הקפה הרלום דיצה — ששימש בעבר שחקני שחמט קשישים — למקום משוגש ומצליח ולמישכן הבוהמה התל-אביבית.

עם מעצרו של שוקי, הידרדר הקפה והפך למקום מושבם של בלשים ונרקור מנים.

שותף

או שכיר

שוקי בן ה-29 הוא בעל עבר קרבי מפואר, הוא שירת בסיירת-אגוז והיה ידוע כחייל למופת. עוד כשהיה בשירות סדיר נשא לאשה את נאוה ושכר מהוריה אחת מרשת חנויות הספרים והתקליטים מסדה. לאחר כמה שנים נפרד שוקי מאשתו, עזב את החנות ופנה לנהל את בית-הקפה.

בכל הקשור לבית-הקפה חלוקות הדיעות. חבריו של שוקי ובני מישפחתו טוענים שהוא היה שותף בבית-הקפה. שוקי השקיע את מיטב כספו כדי לשפץ את המקום תמורת שותפות בעסק. לטענת בני מישר פחתו נתחם חווה בינו ובין בן-ציון הרשי קוביץ, בעל הקפה, שבו הוסכם כי שוקי הוא המנהל הבילעדי של בית-הקפה למשך חמש שנים, עם אפשרות של הארכת הר חווה.

בן-ציון הרשקוביץ טוען כי לא היו דבי רים מעולם. שוקי עבד בדיצה כמנהל